

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 65 0 Rs 830329 25 Rev
Sarajevo, 12.08.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Emine Hulusija, kao predsjednice vijeća, Zlate Džafić i Adnana Baručije, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.K.iz S., Ulica..., koga zastupa punomoćnik Kadrija Kolić, advokat iz Ilidže, Ulica Mala Aleja broj 6/1, protiv tuženih: 1. Kanton Sarajevo, Ministarstvo unutrašnjih poslova Kantona Sarajevo, sa sjedištem u Sarajevu, Ulica La Benevolencija broj 16 i 2. Kanton Sarajevo, Vlada Kantona Sarajevo, sa sjedištem u Sarajevu, Ulica Reisa Džemaludina Čauševića broj 1, zastupani po Pravobranilaštvu Kantona Sarajevo, sa sjedištem u Sarajevu, Ulica Branilaca Sarajeva 21, radi diskriminacije iz oblasti rada, vrijednost spora 11.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 830329 21 Rsž od 19.03.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 12.08.2025. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 830329 20 Rs od 26.05.2021. godine odbijen je u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja kojim je traženo da se utvrdi da je tužitelj M.K , zbog društvenog položaja, diskriminiran odlukama i odnosom prvotuženog iz radnopravnog statusa u pogledu visine plaće u odnosu na druge zaposlenike prvotuženog koji obavljaju iste poslove, da se prvotuženom zabrani dalje diskriminatorno postupanje prema tužitelju u smislu člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije i člana 8. stav 1. i 3. i člana 10. Zakona o radu Federacije BiH ,da se obaveže tuženi da tužitelju isplati razliku između isplaćene i pripadajuće plaće na ime posebnih uslova rada u ukupnom iznosu od 9.580,82 KM uvećano za zakonsku zateznu kamatu, i to: za februar 2017. godine-decembar 2017. godine u iznosima po 144,78 KM , za januar 2018. -decembar 2018. godine u iznosima po 222,54 KM KM, za januar 2019.-decembar 2019. godine u iznosima po 241,72 KM , za januar 2020.-novembar 2020. godine u iznosima po 241,72 KM sve sa zakonskim zateznim kamatama počev od dospelosti svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa , da se obaveže tuženi da na ime doprinosa po osnovu penzijsko-invalidskog osiguranja na razliku na plaću po osnovu uvećanja za 30% od osnovne plaće, tužitelju M.K., isplati iznos od 3.548,79 KM, nadležnoj službi i Fondu penzijsko-invalidskog osiguranja, i o tome sastavi i dostavi potreban obrazac prijave nadležnoj poreznoj službi, kao i da se obaveže prvotuženi da tužitelju izvrši isplatu razlike plaće na ime rada u dane vikenda u ukupnom iznosu od 3.143,49 KM uvećano za zakonsku zateznu kamatu, i to: za 2017. godinu iznos od 773,69 KM, sa zateznom kamatom počev od 10.01.2018. godine, do isplate, za 2018. godinu iznos od 787,62 KM, sa zateznom kamatom počev od 10.01.2019. godine, do isplate, za 2019. godinu iznos od 807,52 KM, sa zateznom kamatom počev od 10.01.2020. godine, do isplate, za 2020. godinu iznos od 774,66 KM, sa

zateznom kamatom počev od 10.01.2021. godine do isplate, da se obaveže tuženi da na ime doprinosa po osnovu penzijsko-invalidskog osiguranja na plaću tužitelja po osnovu rada u dane vikenda, tužitelju M.K., isplati iznos od 1.164,25 KM, nadležnoj službi i Fondu penzijsko-invalidskog osiguranja, i o tome sastavi i dostavi potreban obrazac prijave nadležnoj poreznoj službi, kao i sa zahtjevom za naknadu troškova postupka.

ILI

Da se obaveže tuženi da tužitelju naknade štetu zbog nedonošenja Uredbe o radnim mjestima koje obavljaju državni službenici i namještenici pod posebnim uslovima rada iz člana 72. Zakona o unutrašnjim poslovima Kantona Sarajevo, a koja šteta se ogleda u izgubljenoj dobiti tužitelja u smislu dodatka na plaću u iznosu od 10% od osnovne plaće u ukupnom iznosu od 3.024,70 KM uvećano za zakonsku zateznu kamatu, i to: za avgust 2017.- decembar 2017.godine iznose po 72,39 KM, januar 2018.godine, -decembar 2018.godine, iznose po 74,18 KM, januar 2019.- decembar 2019.godine, iznose po 80,57 KM, januar 2020.-novembar 2020.godine, iznose po 80,57 KM, sa zakonskim zateznim kamatama počev od dospelosti svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa, da se obaveže tuženi da na ime doprinosa po osnovu penzijsko-invalidskog osiguranja na razliku na plaću po osnovu uvećanja za 10% od osnovne plaće, tužitelju isplati iznos od 3.024,70 KM, nadležnoj službi i Fondu penzijsko-invalidskog osiguranja, i o tome sastavi i dostavi potreban obrazac prijave nadležnoj poreznoj službi, da se obaveže. prvotuzeni da tužitelju izvrši isplatu razlike plaće na ime rada u dane vikenda u ukupnom iznosu od 3.143,49 KM uvećano za zakonsku zateznu kamatu, i to: za 2017. godinu iznos od 773,69 KM, sa zateznom kamatom počev od 10.01.2018. godine, do isplate, za 2018. godinu iznos od 787,62 KM, sa zateznom kamatom počev od 10.01.2019. godine, do isplate, za 2019. godinu iznos od 807,52 KM, sa zateznom kamatom počev od 10.01.2020. godine, do isplate, za 2020. godinu iznos od 774,66 KM, sa zateznom kamatom počev od 10.01.2021. godine, do isplate. da se obaveže tuženi da na ime doprinosa po osnovu penzijsko-invalidskog osiguranja na plaću tužitelja po osnovu rada u dane vikenda, tužitelju isplati iznos od 1.164,25 KM, nadležnoj službi i Fondu penzijsko-invalidskog osiguranja, i o tome sastavi i dostavi potreban obrazac prijave nadležnoj poreznoj službi kao i da mu naknadi troškove postupka.

Obavezan je tužilac da naknadi tuženim troškove postupka u iznosu od 2.880,00 KM, u roku od 15 dana.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 830329 21 Rsž od 19.03.2025. godine žalba tužitelja je odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Odbijeni su zahtjevi tužitelja i tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv drugostepene presude tužitelj je blagovremeno izjavio reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda ukinе i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje ili preinači tako što će se usvojiti žalba tužitelja protiv prvostepene presude, te ista preinači na način da se u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja, a tuženi obavežu da solidarno tužitelju naknade troškove cjelokupnog postupka, uvećano za sastav revizije u iznosu od 1.263,60 KM.

Tuženi nisu podnijeli odgovore na reviziju.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku (Službene novine F BiH br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu ZPP) ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Tužitelj nepotrebno predlaže da se revizija dopusti s obzirom na naznačenu vrijednost spora od 11.000,00 KM budući da je u postupcima koji se vode po tužbama za zaštitu od diskriminacije, kao što je slučaj u konkretnom, revizija uvijek dozvoljena shodno odredbi člana 13. stav 2. u vezi sa članom 12. Zakona o zabrani diskriminacije (Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ br. 59/09 i 66/16- dalje ZZD).

Međutim, revizija nije osnovana.

Neprihvatljivi su navodi tužitelja o učinjenim povredama odredaba parničnog postupka iz člana 209. ZPP u vezi sa članovima 8. i 191. stav 4. ZPP. Po ocjeni ovog suda, drugostepeni sud je u svojoj odluci pravilno zaključio da je prvostepeni sud sve izvedene dokaze cijenio u skladu sa odredbom člana 8. ZPP i na osnovu slobodne ocjene izvedenih dokaza utvrdio pravno relevantne činjenice u ovoj pravnoj stvari. Prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude opisao pojedinačnu ocjenu dokaza, doveo svaki ocijenjeni dokaz u vezu sa drugim dokazima i izveo zaključak o stepenu dokazanosti odlučnih činjenica. Svi navodi revizije koji se, prema mišljenju tužitelja, odnose na nepravilnu primjenu odredbe člana 8. ZPP, zapravo su prigovori činjenične prirode. Međutim, stranka ne može s uspjehom slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda suprotstaviti svoju, stranačku, ocjenu izvedenih dokaza ukoliko ta ocjena, kao što je to slučaj u ovoj pravnoj stvari, u sebi sadrži isključivo prigovore činjenične prirode. Takvi prigovori nisu relevantni u revizijskom postupku i ne mogu biti razmatrani u okviru revizijskog razloga povrede odredaba parničnog postupka (član 240. stav 2. ZPP).

Neosnovan je i prigovor revidenta o povredi odredaba člana 132., 134. i 135. ZPP jer sud presudu zasniva na Izvodu iz Pravilnika, a ne postupa po zahtjevu tužitelja za dostavu Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji MUP KS. Naime, u konkretnom, tužitelj je propustio da se sam prije pokretanja postupka obrati tuženom radi pribavljanja navedenog Pravilnika, što su nižestepeni sudovi pravilno cijenili, dok navod o trpljenju štete zbog nedostavljanja Pravilnika je proizvoljan.

Okolnost da je tužitelju dostavljen izvornik prvostepene presude koji nije ovjeren pečatom suda ne čini presudu nezakonitom, jer se radi o propustu koji stranka može uvijek otkloniti traženjem od suda dostavljanje presude koja je snadbjevena pečatom suda.

Protivno stavu tužitelja drugostepeni sud nije počinio povredu odredbe člana 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda koja odredba obavezuje sudove, između ostalog, da obrazlože svoje presude. Međutim, ova obaveza ne može biti shvaćena kao obaveza da se u presudi iznesu svi detalji i daju odgovori na sva postavljena pitanja i iznesene argumente, te da sudovi imaju određenu diskrecionu ocjenu u vezi s tim koje će argumente i dokaze prihvatiti u određenom predmetu, ali su obavezni navesti jasne i razumljive razloge na kojima su zasnovali svoju odluku (pravni stav izražen u odluci Ustavnog suda broj U 62/01 od 05.04.2002. godine). Drugostepeni sud je upravo tako i postupio jer obrazloženje drugostepene sadrži razloge o odlučnim činjenicama koje su sudu poslužile kao stvarni i pravni osnov za donošenje odluke, pri čemu ti razlozi nisu neodređeni i nejasni, odnosno to obrazloženje po svom sadržaju odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu postavljen odredbom člana 191. stav 4. ZPP.

Slijedom navedenog nije ostvaren revizijski razlog povrede odredaba parničnog postupka (član 240. stav 1. tačka 1. ZPP).

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet spora relevantan za revizijsku fazu postupka je zahtjev tužitelja da se utvrdi da ga je prvotuženi diskriminisao po osnovu društvenog položaja i to donošenjem odluka i odnosom prema njemu, a u odnosu na druge radnike koji obavljaju istu vrstu poslova, te zabrana daljeg diskriminatornog postupanja, te da se obavežu tuženi da mu isplate razliku plaće na ime posebnih uslova rada u ukupnom iznosu od 9.580,82 KM, uvećano za zakonsku zateznu kamatu, da mu na ime doprinosa po osnovu penzijsko-invalidskog osiguranja na razliku plaće po osnovu uvećanja za 30% od osnovne plaće isplati iznos od 3.548,79 KM nadležnoj službi i Fondu penzijsko-invalidskog osiguranja, te dostavi potreban obrazac prijave nadležnoj poreznoj službi, kao i da se prvotuženi obaveže da tužitelju izvrši isplatu razlike plaće na ime rada u dane vikenda u ukupnom iznosu od 3.143,49 KM uvećano za zakonsku zateznu kamatu, te na ovaj iznos izvrši i uplatu doprinosa po osnovu penzijsko invalidskog osiguranja u ukupnom iznosu od 1.164,25 KM nadležnoj službi i Fondu penzijsko-invalidskog osiguranja i dostavi potreban obrazac prijave nadležnoj poreznoj službi, kao i naknadu štete uzrokovane nedonošenjem Uredbe o radnim mjestima koje obavljaju državni službenici i namještenici pod posebnim uslovima rada iz člana 72. Zakona o unutrašnjim poslovima Kantona Sarajevo, te isplatu naknada na ime dodatka na plaću od 10%, naknadu za rad u dane vikenda uvećano za doprinose za PIO.

U postupku pred prvostepenim sudom utvrđeno je:

- da je tužitelj namještenik MUP –a Kantona Sarajevo – Uprava policije, postavljen na radno mjesto viši referent – operater na sistemu kriptozastite u PS Hadžići, VI PU, rješenjem prvotuženog broj 02/5-1-34-1-12/1321 od 14.08.2017. godine, da je postavljenje izvršeno počev od 15.08.2017. godine, u skladu sa Pravilnikom o unutrašnjoj organizaciji MUP-a.
- da je do donošenja navedenog rješenja tužitelj bio raspoređen na radno mjesto Operater na sistemu kriptozastite – viši referent u PS Hadžići, IV PU (ovlašteno službeno lice čiji su poslovi u neposrednoj vezi sa operativnim poslovima), da mu je rješenjem prvotuženog broj 02/3-2-14-2-22/638 od 14.05.2012. godine bilo utvrđeno pravo na dodatak na plaću u iznosu od 10% osnovne plaće počev od 01.01.2012. godine. Pravo na dodatak na plaću utvrđeno mu je u skladu sa Pravilnikom o plaćama i naknadama državnih službenika i namještenika MUP-a Kantona Sarajevo broj 01-394 od 23.03.2012. godine,
- da je za radno mjesto tužitelja Odlukom prvotuženog broj 01-251/09 od 25.03.2009. godine i broj 01-909/09 od 29.12.2009. godine propisana sigurnosna provjera i izdavanje sigurnosne dozvole za pristup tajnim podacima stepena „TAJNO“. Rješenjem prvotuženog broj 02/PK-1-05/27/264 od 06.08.2010. godine, a nakon toga i rješenjem prvotuženog broj 12-49-A-2595 od 26.04.2019. godine utvrđeno je da za tužitelja ne postoji sigurnosna smetnja za pristup tajnim podacima stepena „TAJNO“.
- da je rješenjem Ministarstva sigurnosti BiH broj 11-50-2237/11 od 07.10.2011. godine tužitelju izdata sigurnosna dozvola za pristup tajnim podacima stepena „TAJNO“, na period važenja 5 godina od donošenja rješenja, dok je dozvolom Ministarstva sigurnosti BiH broj 11-04-11-2237-3/11 od 18.10.2018. godine važenje iste utvrđeno na period do 26.03.2023. godine,
- da je rješenjem o godišnjem odmoru za 2019. godinu broj 02/5-1-34-5-15/1306 od 29.03.2019. godine tužitelju utvrđen godišnji odmor u trajanju od 31 dan, a zaključkom broj 02/5-1-34-5-15/1306-1 od 12.04.2019. godine je izvršena ispravka rješenja na način da je tužitelju godišnji odmor utvrđen u trajanju od 33 radna dana, a sve uzimajući u obzir posebne uslove rada (rad u smjenama),
- da iz iskaza tužitelja i saslušanih svjedoka proizilazi da su namještenicima prvotuženog postavljenim na radno mjesto viši referent-operater na sistemu kriptozastite isplaćivane jednake plaće, izuzev zaposlenika kojima je na osnovu promijenjene radne sposobnosti obezbjeđeno

pravo na raspoređivanje na drugo radno mjesto, a po tom osnovu i naknada plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev u cijelosti zaključivši da tužitelj nije učinio vjerovatnim da je različito tretiran po osnovu društvenog položaja u odnosu na referentnu grupu (namještenike prvotuženog A.H., A.S., H.H., M.Č., M.D., N.Dž., Z.K., S.K. i I.G.), s obzirom da iz dokaznog postupka proizilazi da se namještenicima prvotuženog, postavljenim na radno mjesto viši referent-operator na sistemu kriptozastite isplaćivala jednaka plaća, a da je jedino razlika napravljena u odnosu na zaposlenike kojim je na osnovu promijenjene radne sposobnosti obezbjeđeno pravo na raspoređivanje na drugo radno mjesto, te po tom osnovu i naknada plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu, te da ta lica ne mogu predstavljati referentnu grupu za različit tretman. Prvostepeni sud cijeni da nije osnovan ni zahtjev tužitelja za isplatu razlike plaće po osnovu posebnog dodatka od 30% jer je taj dodatak predviđen samo za radna mjesta koja na prijedlog ministra i policijskog komesara, Vlada Kantona utvrdi kao mjesta na kojima se zaista obavljaju poslovi pod posebnim uvjetima i odgovornostima i to u visini do 30% osnovne plaće. Kako nije sporno da Vlada Kantona Sarajevo nije donijela Uredbu o radnim mjestima koje obavljaju državni službenici i namještenici pod posebnim uslovima rada iz člana 72. Zakona o unutrašnjim poslovima Kantona Sarajevo, to prvostepeni sud zaključuje da tužitelj nema osnova tražiti isplatu dodatka na plaću i to u maksimalnom iznosu od 30%, uz isticanje da se ni namještenicima prvotuženog (referentna grupa za različito postupanje) ne vrši isplata dodatka uz plaću od 30% po osnovu člana 72. Zakona o unutrašnjim poslovima Kantona Sarajevo. Prvostepeni sud cijeni neosnovanim i zahtjev tužitelja kojim se potražuje šteta u vidu izgubljene dobiti zbog nedonošenja Uredbe o radnim mjestima koje obavljaju državni službenici i namještenici pod posebnim uslovima rada iz razloga što iako smatra da se osnov za odgovornost Kantona za štetu, može naći u osnovnim odredbama Ustava Federacije BiH, odnosno u načelima jednakosti i vladavine prava, međutim, da u konkretnom, tužitelj nije dokazao da obaveza Vlade Kantona Sarajevo da donese navedenu Uredbu istovremeno znači i pravo tužitelja na utvrđenje da obavlja poslove radnog mjesta pod posebnim uvjetima i odgovornostima, kao i pravo na isplatu dodatka uz plaću u visini od 10%. Zbog činjenice da tužitelj radi u turnusima (smjenama) i da nema petodnevnu radnu sedmicu, dakle, za njega se vrši preraspodjela radnog vremena, pa rad subotom i nedjeljom zbog prirode posla predstavlja redovno radno vrijeme i nije rad na dan sedmičnog odmora, prvostepeni sud je odbio i zahtjev za isplatu razlike naknade za rad u dane sedmičnog odmora, te doprinosa za PIO, kako je to tužitelj tražio kao neosnovan.

Odlučujući o žalbi tužitelja drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja i pravni stav prvostepenog suda, te žalbu odbio kao neosnovanu.

Po shvatanju ovog revizijskog suda odluke nižestepeni sudova su zasnovane na pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Prema usvojenom testu diskriminacije, za postojanje diskriminacije neophodno je utvrditi različito tretiranje nekog lica ili grupe lica, prema zabranjenim osnovama iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, u odnosu na lice ili grupu koje se nalazi u sličnoj ili podudarnoj situaciji i kojima je uživanje spornog prava omogućeno, te da takav različit tretman nema legitiman cilj, odnosno da nedostaje proporcionalnosti između željenog cilja i upotrijebljenih sredstava.

Mjera utvrđenosti postojanja ili nepostojanja navedenih činjenica u anti-diskriminacijskim parnicama, shodno odredbi člana 15. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije raspoređena je tako da je na podnosiocu tužbe teret da sa stepenom pretežne vjerovatnoće dokaže činjenice na osnovu kojih bi sud mogao zaključiti da ga je tuženi nejednako tretirao na nekoj zabranjenoj osnovi. Tada se teret dokazivanja prebacuje na tuženu stranu, koja je sa stepenom sigurnosti dužna uvjeriti sud da se različit tretman nije dogodio (ili nije dogodio na zabranjenoj osnovi), odnosno da različit tretman ima legitiman cilj i da postoji proporcionalnost između preduzete radnje i posljedice.

Tužitelj svoj zahtjev zasniva na činjenicama da je diskriminiran po osnovu društvenog položaja i to odlukama i odnosom prvotuženog prema njemu, ali za svoje tvrdnje o različitom tretmanu ne nudi dokaze kojim bi te tvrdnje potkrijepio. Naime, kada je u pitanju društveni položaj koji može biti jedna od osnova diskriminacije iz člana 2. ZZD, ali u tom smislu je obaveza tužitelja bila da učini vjerovatnim da je stavljen u nepovoljniji položaj po ovoj diskriminatornoj osnovi, i to sa ciljem povrede njegovog dostojanstva, časti, poštenja, generalno statusa, a da bi onda teret dokazivanja da nije bilo diskriminacije prešao na tužene.

Pravilan je zaključak nižestepenih sudova da tužitelj nije učinio vjerovatnim postojanje diskriminacije, jer iz izvedenih dokaza proizilazi da se namještenicima prvotuženog koji obavljaju poslove radnog mjesta viši referent-operator na sistemu kriptozastite isplaćuju jednake plaće, a da komparatori/upoređivači, na koje ukazuje tužitelj, su zaposlenici koji su na osnovu promijenjene radne sposobnosti raspoređeni na drugo radno mjesto i po tom osnovu imaju pravo na naknadu plaće, shodno Zakonu o penzijsko invalidskom osiguranju F BiH. Dakle, kako je odredbama Zakona o PIO propisano da radnik, invalid II kategorije invalidnosti (što su komparatori), ima pravo na naknadu plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu, to onda implicira opravdanost sporne razlike u visini plaće, odnosno postojanje legitimnog cilja za navedenu razliku, kao i da navedena lica ne mogu predstavljati referentnu grupu komparatora, jer se ne radi o istoj situaciji u kojoj se nalazi tužitelj, bez obzira na činjenicu da rade poslove istog radnog mjesta.

Tužitelj tokom cijelog postupka, a što ponavlja i u reviziji, prigovara nezakonitom prestanku isplaćivanja dodatka na plaću od 10 % na ime posebnih uslova rada, koje pravo mu je utvrđeno rješenjem iz 2012. godine i koje nikada nije stavljeno van snage, niti ukinuto. Međutim, ovakve tvrdnje nisu osnovane, obzirom da je samom činjenicom da je tužitelj važećim rješenjem prvotuženog broj 02/5-1-34-1-12/1321 od 14.08.2017. godine postavljen na radno mjesto viši referent-operator na sistemu kriptozastite u PS Hadžići, VI PU, a da postavljenje počinje sa danom 15.08.2017. godine, znači da tužitelju prestaju sva prava po prethodnom rješenju, zbog čega i nije bilo potrebe ranije rješenje stavljati van snage.

Neosnovano tužitelj prigovara i pogrešnoj primjeni člana 72. i 93. tačka c. Zakona unutrašnjim poslovima Kantona Sarajevo (Službene novine F BiH, broj 1/96, 6/19 autentično tumačenje, 26/19, 31/19 i 39/20). Naime, odredba člana 72. Zakona o unutrašnjim poslovima KS propisuje da za određena radna mjesta državnih službenika i namještenika u Ministarstvu i Upravi policije na kojima se obavljaju poslovi pod posebnim uslovima i odgovornostima, sredstva za plaće stiču se po istim uslovima koji važe za državne službenike i namještenike kantonalnih organa uprave uvećana do 30% osnovne plate. Vlada Kantona na prijedlog ministra i policijskog komesara utvrđuje radna mjesta is stava (1) ovog člana. Član 93. tačka c. istog zakona propisuje obavezu Vlade Kantona da u roku od tri mjeseca donese Uredbu o radnim mjestima koje obavljaju državni službenici i namještenici pod posebnim uslovima rada iz člana 72. istog zakona.

Dakle, iz sadržaja citiranih odredbi, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da je isplata dodatka uz plaću predviđena samo za ona radna mjesta za koja je na prijedlog ministra i komesara, Vlada Kantona utvrdila kao radna mjesta na kojima se obavljaju poslovi pod posebnim uslovima i odgovornostima i to u visini do 30% osnovne plaće. Prema tome, kako u toku postupka nije dokazano da poslovi radnog mjesta na koje je tužitelj raspoređen (viši referent-operator na sistemu kriptozastite) ulaze u kategoriju poslova pod posebnim uvjetima i odgovornostima, to tužitelju ne pripada traženo uvećanje dodatka na platu, posebno ne u maksimalnom iznosu od 30%. Ovdje treba naglasiti da ni lica koja je tužitelj označio kao referentnu grupu za diskriminaciju ne ostvaruju dodatak na plaću po osnovu člana 72. Zakona, pa nema osnova ni za eventualno ostvarivanje reparacijskog antidiskriminacionog zahtjeva.

Kada je u pitanju osporavanje pravilnosti odluke u pogledu odbijanja tužbenog zahtjeva opredijeljenog u pravcu potraživanja naknade štete u vidu izgubljene dobiti zbog nedonošenja Uredbe o radnim mjestima koje obavljaju državni službenici i namještenici pod posebnim uslovima rada iz člana 72. Zakona o unutrašnjim poslovima Kantona Sarajevo, kao i zahtjeva za isplatu razlike naknade za rad u dane sedmičnog odmora, ovaj sud, prihvata zaključak nižestepenih sudova o neosnovanosti istih. Pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da tužitelj u postupku nije dokazao postojanje štete, odnosno da bi i eventualnim donošenjem Uredbe o radnim mjestima koje obavljaju državni službenici i namještenici pod posebnim uslovima rada automatski ostvario pravo na dodatak na plaću. Razlozi za odbijanje i ovog dijela tužbenog zahtjeva sadržani su u obrazloženju prvostepene odluke, na koju argumentaciju, kao pravilnu, upućuje i drugostepeni sud. Kako je prvostepeni sud u obrazloženju svoje odluke jasno i argumentirano raspravio pitanje instituta naknade štete u odnosu na nacionalnu vlast i odgovornost zbog ne donošenja propisa i to kako u okviru općih propisa, tako i provođenja ustavnih načela i vladavine prava (strana 10. pasus 3 do 5 i 11. pasus 1., obrazloženja), a drugostepeni sud prihvatio pravilnim (strana 6. pasus 3 – 6 obrazloženja), koje i ovaj sud u cijelosti prihvata kao pravilne, to nema potrebe da se isti ponavljaju i u ovoj presudi.

Ovaj sud je cijenio i ostale revizijske navode, ali pošto isti nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP) nije ih posebno obrazlagao.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, revizija tužitelja je odbijena kao neosnovana, primjenom odredbe člana 248. Zakona o parničnom postupku.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova revizijskog postupka budući da nije uspio u revizijskom postupku.

Predsjednica vijeća
Emina Hulusija, s.r.